

Королівська клітка. Книга 3

КУПИТИ

І НЕ ЗАЛИШИТЬСЯ НІКОГО, ХТО ЗМОЖЕ ЗАГАСИТИ ПОЛУМ'Я

Мер Барров - полонена, позбавлена своїх сил і змучена наслідками власних помилок. Вона потрапила до рук хлопця, в кохання якого колись повірила, але тепер він через брехню і зраду посів королівський трон.

Мейвен, ставши королем, продовжує плести інтриги, намагаючись утримати контроль над країною. Тим часом червоні повстанці готуються до війни, більше не здатні залишатися в тіні. Але ні серед придворних, ні серед прихильників Кармазинової гвардії більше немає єдності.

Відданість буде поставлена під сумнів, а кров проливатиметься на кожному кроці. Якщо іскра дівчини-блискавки згасла, хто запалить шлях до перемоги? Вражає. Напружено. Сповнено адреналіном. Книгу неможливо відкласти

USA TODAY Роман, наповнений внутрішніми суперечностями та вишукано спланованими придворними інтригами

Kirkus

Reviews Евеярд створила захопливий новий світ, де класова напруга досягає свого піку. Революція стає важливішою за романтику, відкриваючи шлях до несподіваних та динамічних подій

Kirkus

Я зводжуся на ноги, коли він дозволяє.

Ланцюг тягне мене вгору, а вкритий гострими шпичками нашійник на горді впирається у шкіру — щоправда, недостатньо, аби роздерти до крові. Поки що. Натомість рани на зап'ястях, натерті кайданами за кілька днів перебування в полоні темряви, уже кровоточать. На білих рукавах красуються темно-багряні та яскраво-червоні плями, наче мовчки повідомляють про важкі випробування, які випали на мою долю. Щоб показати двору Мейвена, скільки я вже вистраждала.

Він стоїть наді мною з незрозумілим виразом обличчя. Зубці батькової корони роблять хлопця вищим, наче гостре залізо росте просто з його черепа. Вінець короля блищить, кожна мерехтлива зірка звивається полум'ям чорного металу, всіяного бронзою та сріблом. Я зосереджую погляд на знайомому до гіркоти предметі, аби не дивитися на Мейвена. Та він усе одно притягує мене ближче, смикаючи за інший ланцюг, якого я не бачу. Лише відчуваю.

Біла долоня напрочуд ніжно обхоплює моє поранене зап'ястя, і, попри всі намагання, я таки не можу не глянути на нього. Посмішка хлопця зовсім не добра; тонка й гостра, наче лезо, вона безжально впирається в моє тіло. Проте найболючіше ранять очі Мейвена. Її очі, очі Елари. Колись я вважала, що вони холодні, вирізьблені із самого льоду. Я помилялася. Найгарячіші вогні палають блакиттю, як і його погляд зараз.

Тінь полум'я. Погляд, звісно, горить, але з усіх країв його роз'їдає темрява. Чорно-сині набряки, схожі на синці, огинають налиті сріблястими прожилками очі. Мейвен не спав. На вигляд хлопець худіший, ніж я пам'ятаю, стрункіший, жорстокіший. Волосся, чорне, як морок, і кучеряве на кінцях, уже сягає вух, а щоки короля досі гладкі.

Іноді я забуваю, наскільки він юний. Наскільки ми обоє юні. Ключицю під моїм скромним платтям щипає тавро у вигляді букви «М».

Мейвен різко повертається, міцно стиснувши ланцюг у кулаці та змушуючи мене рухатися разом з ним. Ніби місяць, що обертається навколо планети.

— Станьте свідками її полону, цієї перемоги, — виголошує він, розправивши плечі перед величезним натовпом зі щонайменше трьохсот срібних, дворян і простолюдя, вартових та офіцерів. Краєм ока я бачу стражів: їхні вогняні шати постійно нагадують про клітку, в якій я опинилася. Охоронці з клану Арвен також стоять неподалік, їхні білі уніформи засліплюють, а здатність вгамовувати душить. Я ледве не зомліваю від натиску їхньої присутності.

Голос короля лунає над розкішними просторами площі Цезаря, відбиваючись від юрби, яка схвально гомонить звідусіль. Десь, безсумнівно, розташовані мікрофони та динаміки, щоб гіркі слова правителя розлетілись усім містом і всім королівством.

— Познайомтеся: Мер Барров, лідер Кармазинової гвардії. — Незважаючи на своє скрутне становище, я мало не пхикаю. Лідер.

Смерть матері не поклала край його брехні. — Убивця, терористка, найзліший ворог Норти. І зараз вона стане на коліна перед вами, зневажена аж до крові.

Ланцюг знову смикається, і я кидаюся вперед, витягнувши руки, аби втримати рівновагу. Мої очі опущені дотолу, а відчуття приглушені. Стільки безглуздої пишноти. Гнів і сором пронизують менс, щойно усвідомлюю, якої шкоди цей простий вчинок завдасть кар мазиновій гвардії. Червоні всієї Норти спостерігатимуть, як я танцюю під дудку Мейвена, і вважатимуть нас слабкими, переможеними, не гідними їхніх зусиль, уваги чи надії. Однак це неправда. Та я нічого не можу вдіяти, стоячи зараз на вістрі ножа, залежна від милості Мейвена. Цікаво, що сталося в Корвіумі, військовому місті, яке ми побачили охопленим вогнем на шляху до Ядухи. Після мого відеозвернення там почалися заворушення. Можливо, воно стало першим подихом революції. Або ж останнім. Невідомо.

І я сумніваюся, що хтось потурбується принести мені газету.

Кел застерігав мене про загрозу громадянської війни давним-давно, ще до того, як його батько помер, а поруч із принцом залишилася лише запальна дівчина-блискавка. «Повстання по обидва боки». Але, стоячи тут, перед двором Мейвена та його королівством срібних, поневолена, я не бачу жодного поділу. Попри те, що я розповіла їм про в'язницю Коррос, про їхніх несправедливо засуджених близьких, про їхню довіру, зраджену королем і його матір'ю, срібні досі вважають мене ворогом. Хочеться закричати від злості, проте я знаю, що не варто. Голос Мейвена завжди буде гучнішим за мій.

Чи дивляться на мене мама з татом? Думка про них викликає нову хвилю смутку, і я щосили прикушую губу, аби стримати сльози.

Навіть втративши свої відчуття, не маю сумніву, що поблизу стоять відеокамери, спрямовані в обличчя. Мейвен не прогавив нагоди увіковічнити моє падіння.

Вони побачать, як я помру?

Зважаючи на нашійник, ні. Навіщо організовувати таке видовище, якщо воно завершиться простою смертю? Хтось зітхнув би з полегшенням, але моє тіло холодне від страху. Мейвен не вб'є мене. Кожен його дотик підтверджує це. Довгі бліді пальці хлопця досі тримають моє зап'ястя, а другою рукою він стискає повід. Навіть зараз, коли я повністю належу йому, він не відпускає мене. Я би краще померла, аніж опинилася в цій клітці, позбавлена волі потворною одержимістю божевільного хлопчика-короля.

Згадую його листи, кожен із яких незмінно закінчувався дивною фразою: «До наступної зустрічі».

Він продовжує говорити, однак його голос стикається в моїй свідомості, а скиглення шершня звучить надто близько, змушуючи нерви напружитися. Я дивлюся через плече, поглядом пливучи крізь натовп придворних позаду. Усі вони стоять горді й брилкі у своїй траурній чорноті. Лорд Воло з клану Самос і його син Птолемей одягнені в чорні, як смола, поліровані обладунки з лускатими срібними перев'язами від плечей до стегон.

Рекомендована література

Скляний меч. Книга 2

Запізно

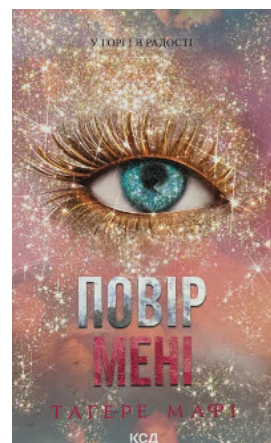
Підіграй мені. Місто вітрів. Книга 4

Голос Арчера

Скажи, що присягаєшся

Повір мені. Новела. Книга 6.5

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ